

Sygn. akt I C 1950/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant aplikant aplikacji ogólnej Robert Romanowski

po rozpoznaniu w dniu 02 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednio (...) Bank S.A. z siedzibą w W.)

przeciwko P. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1950/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 marca 2013 roku (data wniesienia – k.1) powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika r. pr. U. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. Z. kwoty 18.789,89 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wystąpił o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa podniosła, iż w dniu 31 sierpnia 2010 roku pozwany P. Z. zawarł z powodem umowę kredytu gotówkowego nr (...). Wobec niewywiązywania się przez pozwanego z warunków umowy pozwany wypowiedział umowę w dniu 12 września 2012 oraz wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 19 stycznia 2013 roku. Powód wskazał, że pozwany mimo otrzymania wezwania do zapłaty z dnia 28 stycznia 2013 roku nie uiścił żądanej kwoty. ***(pozew k.1-6).***

Nakazem zapłaty z dnia 15 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie VI Nc Nc-e (...) uwzględnił w całości żądanie pozwu. ***(nakaz- k.7)***

Sprzeciwem z dnia 24 kwietnia 2013 roku pozwany zaskarżył nakaz w całości. ***(sprzeciw k.10-13).***

Postanowieniem z dnia 16 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny wobec wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie. ***(postanowienie - k.15)***

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 roku (data nadania- k.36) powód załączył wymienione w pozwie dokumenty ***(pozew z załącznikami k.20-35).***

W piśmie z dnia 11 lutego 2014 r. pełnomocnik powoda sprecyzował, że prawidłowa data oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej łączącej strony to 2 czerwca 2012 r. a nie 12 września 2012 r. (**piśmo z dnia 11 lutego 2014 r. – k. 49-72**)

W piśmie z dnia 20 grudnia 2013 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) nazwanym jako odpowiedź na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zgłosił m. in. zarzut braku skuteczności wypowiedzenia umowy łączącej strony. (**odpowiedź na pozew- k.44-46**).

Na rozprawie w dniu 2 lipca 2014 roku stawił się jedynie pełnomocnik pozwanego (jego ojciec) W. Z. (pełnomocnictwo – k. 77). Wniósł on o oddalenie powództwa podnosząc zarzut nieważności wypowiedzenia umowy jako podpisanego przez osoby nie posiadające umocowania do działania w imieniu nadawcy pisma, co wynika z odpisu KRS. Ponadto pełnomocnik pozwanego podniósł, że pozwany nie otrzymał wypowiedzenia umowy oraz wskazał, że inne załączone do akt sprawy dokumenty tj. wyciąg z ksiąg banku, umowa, wezwanie do zapłaty, pełnomocnictwo dla pełnomocnika pozwanego zostały podpisane przez osoby nie umocowane. (**protokół rozprawy k.89-90**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 sierpnia 2010 roku została zawarta pomiędzy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (poprzednio (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W.) a P. Z. umowa kredytu gotówkowego nr (...) w kwocie 23.100,00 złotych (**potwierdzenie- k.25-27**).

W dniu 2 czerwca 2012 roku zostało sporządzone (k.28, k.52), a w dniu 19 czerwca 2012 roku (k.54) zostało doręczone P. Z. pismo zatytułowane ostateczne wezwanie do zapłaty, z którego treści wynika, że miało stanowić wypowiedzenie umowy kredytowej. Pismo zostało podpisane przez M. W. i R. N., których umocowanie do działania w imieniu (...) S.A. w zakresie wypowiadania umów kredytowych nie wynika z dokumentacji akt sprawy.

W dniu 19 stycznia 2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych wskazujący, iż bankowi przysługuje wymagalne roszczenia, przeciwko P. Z., w kwocie 18.738,89 złotych, na które składają się kwoty – niespłaconego kredytu – 16.170,00 zł; odsetki umowne w kwocie 1.247,61 zł za okres od dnia 3 listopada 2011 r. do 12 września 2012 r. według stopy procentowej 20,10% oraz odsetki umowne w kwocie 1.321,28 zł za okres od dnia 12 września 2012 roku do 19 stycznia 2013 roku według stopy procentowej 20,60% (**wyciąg – k. 23**).

W dniu 28 stycznia 2013 roku powód wezwał P. Z. do zapłaty kwoty 18.738,89 zł (**wezwanie k.24**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Ponadto Sąd przyjął za prawdziwą okoliczność braku skutecznego wypowiedzenia łączącej strony umowy, wskazaną przez pozwanego w piśmie z dnia 19 grudnia 2013 roku oraz później na rozprawie w dniu 2 lipca 2014 roku. (art. 229 k.p.c. w związku z art. 230 k.p.c.). Powód nie zaprzeczył tym okolicznościom, bowiem do dnia zamknięcia rozprawy nie ustosunkował się do okoliczności i twierdzeń zawartych w piśmie pozwanej. Stosownie zaś do treści 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się, co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powoda z pozwanym łączyła na podstawie wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego z dnia 31 sierpnia 2010 roku w kwocie 23.100,00 złotych zawarta per facta concludentia. Zgodnie z potwierdzeniem warunków udzielenia kredytu gotówkowego z dnia 1 września 2010 roku kredyt we wskazanej kwocie został udzielony osobie fizycznej tj. P. Z. na dowolny cel.

W myśl art. 66 ust. 1 ustawą z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r., poz. 126 nr 715 z późn. zm.) do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z treścią art. 69 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (Dz U. z 2012, poz. 1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie zaś z art. 75 ust. 1 ww. ustawy w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

W przedmiotowej sprawie pozwany P. Z. nie kwestionował faktu zawarcia umowy, jednak podnosił fakt nieskuteczności wypowiedzenia wskazanej umowy, tj. brak wykazania przez pozwanego umocowania osób składających w imieniu powoda oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...).

Stanowisko pozwanego w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Sądu powód nie wykazał należycie umocowania osób składających w jego imieniu oświadczenia wezwania do zapłaty, stanowiącego jednocześnie wypowiedzenie umowy kredytu, tj. M. W. i R. N.. Tym samym dochodzone w pozwie roszczenie to nie jest jeszcze wymagalne.

Wymagalność to stan, w którym wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od dłużnika. Skoro więc roszczenie nie było wymagalne w chwili wniesienia pozwu, ani nie stało się wymagalne w chwili orzekania powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie bowiem z art. 6 K.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Celnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2011 r. III CSK 28/11, iż: Poprzez fakty, w myśl art. 6 k.c., należy rozumieć wszystkie okoliczności faktyczne, istotne z punktu widzenia danego przepisu prawa materialnego, z którego strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Nie ma więc większego znaczenia, czy są to okoliczności wskazujące na brak określonych zdarzeń, relewantnych w świetle danej normy prawnej, tzw. fakty negatywne, czy też okoliczności potwierdzające ich zaistnienie. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów z faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. Należy zgodzić się również ze spostrzeżeniami zawartymi w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r. I ACa 1320/11, że: Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W niniejszej sprawie ciężar udowodnienia zaistnienia zdarzenia niewątpliwie spoczywał na powodzie. Podkreślić należy także, jak trafnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2010 r. I BU 8/10, że: Wykrycie prawdy przez sąd ogranicza się w zasadzie do: przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, bowiem na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.), zasada prawdy materialnej nie może bowiem przekreślać kontradiktoryjności procesu, gdyż - ciężar wskazania niezbędnych dowodów spoczywa przede wszystkim na stronach procesowych. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia.

Zgodnie z art. 3 K.p.c.: strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Trafnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2009 r. IV CSK 71/09, iż:

1. Przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach sprawy, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia.

2. Pojęcia tzw. ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym i ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym, choć są wzajemnie zależne, ponieważ uznanie przez sąd twierdzeń strony za udowodnione jest oparte na treści informacji uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym, nie mogą być utożsamiane, albowiem materialny ciężar dowodu traktuje się nie jako powinność dowodzenia, lecz jako regułę określającą, która strona poniesie negatywne skutki nieudowodnienia określonych twierdzeń o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

3. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

Zgodnie z art. 232 K.p.c.: strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Trafnie zauważono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2010 r. V CSK 310/09, iż: Uregulowanie art. 232 k.p.c. jest adresowane do stron, a nie do sądu. Przyznane zdaniem drugim tego przepisu uprawnienie do dopuszczenia dowodu niewskazanego przez stronę należy do sfery dyskrecjonalnej władzy sądu, a zatem podniesienie zarzutu nieskorzystania z niego mogłoby wyjątkowo być dopuszczone, jeśli skarżący wskazałby konkretny dowód, jaki powinien być dopuszczony. Nie ma podstaw do takiej wykładni tego przepisu, która nakładałaby na sąd obowiązek wyręczenia stron od inicjatywy dowodowej.

Warto w tym miejscu przytoczyć również spostrzeżenia z wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2012 r. I ACa 191/12, iż: Sąd pierwszej instancji może przeprowadzać dowody z urzędu wyjątkowo, a nadto, jego decyzja każdorazowo musi przybierać postać postanowień dowodowych, wskazujących na ściśle określony dowód, dopuszczony na konkretną okoliczność (art. 236 k.p.c.). Żadna ze stron nie może zostać zaskoczona kierunkiem i zakresem postępowania dowodowego, zwłaszcza, gdy choćby częściowo rozmija się ono ze stanowiskami i argumentami, przedstawionymi Sądowi w roku procesu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podkreślenia wymaga, iż Sąd nie ma obowiązku dowodzić za wszelką okoliczności faktycznych, które są jedynie twierdzeniami jednej ze stron, mogącymi nie mieć odbicia w rzeczywistości. Nadto nieważność czynności prawnej Sąd bierze pod uwagę z urzędu. W niniejszej sprawie za nieważne można uznać wypowiedzenie umowy kredytowej, a w konsekwencji zachodzi brak wymagalności roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.